

РЕШЕНИЕ

№ 907

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.06.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2185** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба от Общинска служба по земеделие „Източна“-гр.С., допълнително уточнена относно лицето, от чието име се подава, срещу решение №I-131/27.12.2018г. по гр.д.№15789/2018г. на Софийски районен съд, I-во гражданско отделение, 31 състав, с което е отменено по жалба на З. П. Пандурска, Е. П. Я., Ката И. Г., И. С. И. и И. С. И. решение от 11.01.2018г. /с погрешно изписана дата на с.1 от акта 11.01.2016г./ на ОСЗ „П.“ по преписка вх.№796 от 16.01.1992г.; и е възстановено правото на собственост на наследниците на И. Г. Влъчки в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на следния имот: нива от 5,013дка, четвърта категория, в землището на [населено място], м.“Кръстопът“, заявен с пореден №22 от заявлението по преписка вх.№796 от 16.01.1992г., бивш имот №35 от плана на старите имоти за м.“Кръстопът“, съгласно скица от 23.03.2007г. –неразделна част от решението на СРС. В касационната жалба се излагат съображения за неправилност и необоснованост на решението на СРС, тъй като процесният имот попада в земи – публична държавна собственост, предоставени на Л. университет; т.е. твърди се СРС не е съобразил наличието на пречки по чл.24, ал.2 ЗСПЗЗ и чл.7, ал.4 ЗДС за възстановяването на имота в стари реални граници. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо това да се отхвърли жалбата на З. П. Пандурска, Е. П. Я.,

Ката И. Г., И. С. И. и И. С. И. срещу решение от 11.01.2018г. /с погрешно изписана дата на с.1 от акта 11.01.2016г./ на ОСЗ „П.“ по преписка вх.№796 от 16.01.1992г. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Касационният жалбоподател Общинска служба по земеделие „Източна“-гр.С., в представено по делото становище и чрез адв.Н. в съд.з., поддържа жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираните съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответниците по касационната жалба З. П. Пандурска, Е. П. Я., Ката И. Г., И. С. И. и И. С. И., в отговор на касационната жалба и чрез пълномощника си адв.А. в съд.з., оспорват жалбата и молят да се остави в сила решението на СРС. Претендира за направените по делото разноски.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като взе предвид посочените касационни основания, становищата на страните и заключението на прокурора, събраните от районния доказателства и приетата от него за установена фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, от процесуално легитимирано лице и е допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

За да постанови решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства е приел за установено, че с влязлото в сила на 06.06.2006г. съдебно решение от 16.05.2006 г. по гр.д. № 4730/2006 г., СРС, 38-ми с-в, е признал за установено по отношение на ОСЗГ-К., че наследниците на И. Г. Влъчки /сред които и ответниците по касационната жалба/ имат право на възстановяване на собственост по реда на чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ на следния имот: 1. Нива от 5013 кв.м. с № 35 по плата на старите имоти в землището на [населено място], м. „Кръстопът“, при съсед: наследници на П. А. П., наследници на П. Т., наследници на М. Б. А. и път.

С решение от 11.01.2018г. /с погрешно изписана дата на с.1 от акта 11.01.2016г./ на ОСЗ „П.“ по преписка вх.№796 от 16.01.1992г. е признато правото на собственост на наследниците на И. Г. Влъчки по отношение на горния имот, но е отказано възстановяването му в съществуващи /възстановими/ стари реални граници, тъй като бивш имот №35 от плана на старите имоти за м. „Кръстопът“ попада в поземлен имот с идентификатор 68134.8591.1, предоставен на МОН-Л. университет-гр.С., за който е съставен Акт №08404/18.03.2014г. за публична държавна собственост.

Спорът между страните е дали са налице условията за възстановяване на имота в стари реални граници или за него следва да се определи обезщетение по чл.10б ЗСПЗЗ.

В производството пред него, СРС е указал на ОСЗ-П., чийто правоприменник е касаторът ОСЗ „Източна“, че е в нейна доказателствена тежест да установи обстоятелството, че процесният имот попада в терена на ЛТУ и след като административният орган не е представил каквито и да е доказателства, включително въпреки повторно дадената му възможност, не е внесъл разноски за правилно назначената от съда експертиза, обжалваното решение е отменено, а имотът възстановен в стари реални граници.

При постановяване на първоинстанционното решение, обаче не е взета предвид разпоредбата на чл.14, ал.3, изр.трето от ЗСПЗЗ, според която при жалба срещу решение на общинската служба по земеделие, районният съд решава спора по

същество. Т.е. съдът служебно е следвало да събере доказателства и да прецени дали са условията за възстановяване на имота в стари реални граници, включително при бездействие на ответника, в това число да изслуша назначената експертиза, при определяне на депозит за вещото лице от бюджета на съда.

Съгласно чл.24, ал.2 ЗСПЗЗ, правото на собственост на държавата върху земеделски земи, предоставени на научни, научно-производствени и учебни заведения, включително и на Министерството на транспорта, на местата за лишаване от свобода, на семеипроизводствени и племенни стопанства, овощни разсадници, пепиниери и маточници, на горски разсадници и на ловни стопанства и на Министерството на регионалното развитие и благоустройството, доколкото са необходими за тяхната дейност, се запазва в размер, съответстващ на основната им дейност, определен от Министерството на земеделието, храните и горите след вземане мнението на заинтересуваните ведомства.

В тази връзка районният съд не е събрал служебно доказателства относно това попада ли имота в учебно-опитното поле на ЛТУ; от кога представлява опитно поле и от кого е ползвано преди предоставянето му на ЛТУ през 2008г., като относно тези обстоятелства би могъл да се изиска и АДС №1074/06.07.1970г., предхождащ АПДС от 2014г.; определена ли е площ на полето от МЗХГ и попада ли процесният имот в нея.

Следва да се провери и дали възстановявания имот е застроен или върху него са проведени мероприятия, които да не позволяват възстановяване на собствеността, с оглед преценка по чл. от 10 б, ал.1 от ЗСПЗЗ.

Относно наличието на предпоставки за възстановяване на имота в стари реални граници следва да се обсъдят и представените пред касационната инстанция доказателства. Следва да се установи и дали е наличие идентичност между имота, посочен в обжалваното решение на ОСЗ „П.“ от една страна и от друга имотът, посочен в АПДС, скица и другите писмени доказателства, представени при касационното обжалване (с оглед, че в решението се касае за имот в землището на [населено място], м.Кръстопът, а в представените от касатора доказателства се касае за имот в землището на [населено място], м.П.).

При новото разглеждане следва да се изслуша заключение по СТЕ със задачите, допуснати при първоначалното разглеждане, както и вещото лице да отговори и на въпроси относно това дали имотът попада в учебно-опитно поле на ЛТУ, както и относно наличието на застрояване или проведено мероприятие върху имота, като съобрази и събраните при касационното производство писмени доказателства, а също и доказателствата, указани по горе в решението, след служебното им събиране.

С оглед горното настоящият касационен състав намира, че ще следва да отмени решението на СРС и да върне делото за разглеждане от друг състав на същия съд при спазване на дадените по –горе указания.

По разноските произнасянето следва да е при новото разглеждане от СРС.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 във вр. с чл.222, ал.2 АПК във вр. с чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, Административен съд София-град, XX касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение №I-131/27.12.2018г. по гр.д.№15789/2018г. на Софийски районен съд, I-во гражданско отделение, 31 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.